

ΥΠΟΣΧΕΣΦΙΣ

Μιά νύχτα πού σπατάλησα κάθε μου ἐπιθυμία
στήν ἠδονή, καὶ γύριζα τόσο ἀπογοητευμένος,
σέροντας βάρους τὸ ἴδιο μου κορμί πού τοῦ εἶμουν ξένος,
ὥστε νὰ συλλογίζομαι πὼς ποτέ, πιά, καμμία

μέσ' στὴ ζωὴ ἐπανόρθωση θὰ μοῦ τὸ ξαναδόσει
κ' ἐνῶ τὸ μέλλον ἔβλεπα μὲ σκοτεινὰ σημεῖα,
τέλμα χωρὶς ὀρίζοντα, γαλήνη ἢ τρικυμία,
πού κύλαγα κατάδικος στήν πτώση ἀπὸ τὴν πτώση,

ἀπελπισμένος ὕψωσα στὸν οὐρανὸ τὰ χέρια :
τότε στὰ μάτια ὄλα μαζί μὲ φίλησαν τ' ἀστέρια
πού λάμπαν στὸ κεφάλι μου κι' ἀπὸ τὸν κόσμος ἀπάνω

πραγματοποιημένες μέσα στὸ χρυσάφι ἐλπίδες
ὅσων ποτέ σου στὴ ζωὴ καὶ σιῶνειρο δὲν εἶδες !
"Ὡ, πόσο κείνη τὴ στιγμή θέλησα νὰ πεθάνω !

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΤΤΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΖΗΤΙΑΝΟΣ

" Ἄσε με στὸ πεζοῦλι τῆς ζωῆς σου
νὰ ζῶ κι' ἐγὼ ζητιάνος τοῦ ἔρωτά σου,
καὶ κάτω ἀπ' τὰ κλειστὰ παράθυρά σου
τὰ ψίχουλα νὰ πέρω τῆς στοργῆς σου.

" Ἄσε με νὰ θωρῶ μεσ' ἀπ' τὸ κλάμμα
τὸ σπάταλο κορμί σου κουρασμένο
σὲ ψεύτικες χαρὲς καὶ νὰ προσμένω,
καὶ νὰ προσμένω πάντα κάποιο θᾶμα.

Μὰ ὅταν διαβαίνεις ὄλο χαμογέλοια
τὰ μάτια πρὸς ἐμένα μὴ γυρίσης,
γιατὶ ἴσως λυπηθῆς κι' ἴσως δακρύσης
τῆς καρδιάς μου θωρώντας τὰ κουρέλια...